

Five Romanian Poets

Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Texts selected, translated into English and edited by /
Selecție, traducere și editare de

Lidia Vianu

Advisor to the series: **Anne Stewart.**

C O N T E M P O R A R Y
L I T E R A T U R E P R E S S

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2020

Romița Mălina Constantin

Diana Geacăr

Emil Nicolae

Ioan Es. Pop

Floarea Țuțuianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

CONTEMPORARY LITERATURE PRESS

The online Publishing House of the University of Bucharest

Lidia Vianu
Director

C. George Săndulescu
Executive Advisor

Editura pentru studiul limbii engleze prin literatură

ISBN: 978-606-760-182-4

- © The University of Bucharest
- © Romița Mălina Constantin, Diana Geacă, Emil Nicolae, Ioan Es. Pop, Floarea Țuțuianu
- © Lidia Vianu: selection of the texts and their translations into English.
- © Anne Stewart: advisor to the series

Cover design and overall layout: **Lidia Vianu**

Typing: Bianca Cojocaru Proofreading: Mădălina Mangalagiu

IT Expertise: Cristian Vîjea

Acknowledgements

Thanks are due, for permission to reproduce the Romanian texts of the poems in this anthology, to the following publishing houses: Cartea Românească, Brumar and Eurostampa. These poems cannot be reproduced anywhere else without permission.

Mulțumim, pentru permisiunea de a reproduce în limba română textele poemelor incluse în această antologie, următoarelor edituri: Cartea Românească, Brumar și Eurostampa. Este interzisă reproducerea lor fără permisiunea editurii.

This book has appeared on paper at Editura Muzeul Literaturii Române. Volumul a apărut pe hârtie la Editura Muzeul Literaturii Române. ISBN 978-973-167-513-8

This volume includes a selection of poems signed by the winners of the National Contest for the Translation of Romanian Poetry "Lidia Vianu Translates", 2019. Volumul de față cuprinde o selecție de poeme semnate de poeții finaliști ai Concursului Național pentru Traducerea Poeziei Românești „Lidia Vianu Translates”, 2019.

Five Romanian Poets

Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

**Romița Mălina Constantin, Diana Geacăr, Emil Nicolae,
Ioan Es. Pop, Floarea Țuțuianu**

Texts selected, translated into English and edited by / Selecție, traducere și editare de

Lidia Vianu

Advisor to the series: **Anne Stewart**

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2020

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

1

Table of Contents

"Lidia Vianu Translates"	Cuvânt-înainte Foreword	p. 4
	Romița Mălina Constantin	p. 5
o posibilă întâmplare	likely to happen	p. 8
aburi	steam	p. 10
dreapta măsură a inorogilor	the truth of unicorns	p. 12
happy day	happy day	p. 14
între două oglinzi	between two mirrors	p. 16
tăcere	silence	p. 18
	Diana Geacăr	p. 19
Superputeri	Superpowers	p. 21
Ne credem singuri, dar casa e plină.	We think we are alone, but the house is full.	p. 23
I am it	I am it	p. 25

2

Acum să te văd și pe tine părinte
La etajul lui Dumnezeu
Scrie-mi ceva să nu cred
De ce taci acum, când am ajuns să te înțeleg

You be the parent now p. 27
On the same floor as God p. 29
Write to me something that I will not believe p. 31
Why are you silent now, when I understand you at last p. 33

Emil Nicolae p. 35

Protocoale
Eclipsă
Natură moartă
Profiler
Gimnastică
Estuar
Libertatea cuvântului

Protocols p. 37
Eclipse p. 38
Static nature p. 39
Profiler p. 40
Gymnastics p. 41
Estuary p. 42
Freedom of speech p. 43

ioan es. pop p. 44

singurătatea la paris e amabilă și nemiloasă.
pentru tot anul acesta, în care nu s-a întâmplat nimic
tânărul de la fereastra blocului de vizavi
viitorul se micșorează, dar cum am putea

solitude in paris is kind and cruel. p. 47
for this year during which nothing has happened p. 50
at the window of a block across the road, a young man p. 52
the future is shrinking, but how could we p. 54

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

3

când afli, aproape din leagăn

when you're barely out of the cradle and they tell you

p. 55

Floarea Țuțuianu

p. 57

Oglinda

Mirror

p. 60

Traversarea realității

Crossing reality

p. 61

Duminica fără sfârșit

Endless Sunday

p. 63

Cartea vieții

The book of life

p. 64

Până la capătul lumii

To the end of the world

p. 65

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

4

“Lidia Vianu Translates”

Cuvânt-înainte

Un translator cu har se rescrie pe sine în traducerea unui poem. Traducerea de poezie nu se aseamănă cu niciun alt text.

Atunci când am pornit concursul național „Lidia Vianu Translates”, gândeam că pot traduce orice, câtă vreme am voința și inteligența să muncesc pe text. Acum știu că mă înșelam. Niciun juriu din lume nu poate alege acei poeți anume cu care traducătorul poate să empatizeze.

Lăsând la o parte impulsul de critic literar, am adunat acest volum, care este alcătuit din poemele primilor cinci câștigători, aleși de mine. Traduc în aceste pagini versuri pe care probabil mi-ar fi plăcut să le scriu eu. Cu un dram de noroc, ele vor ajunge și la sufletul cititorilor englezi.

Foreword

A good translator of poetry rewrites himself in the translated text. The translation of poetry differs a lot from all other texts.

When I first started the national contest “Lidia Vianu Translates”, I thought I could translate anything, as long as I was willing to work hard. I must have been wrong. No jury in the world can choose the poets that a translator can empathise with.

Leaving aside all literary criticism, choosing the winners of the competition with my poetic instinct, I find myself in this book translating the lines that I could have written myself. These poets speak to me. I am confident they will also touch the hearts of their English readers.

Romița Mălina Constantin

Nu sunt o femeie cu picioarele pe pământ. Și ce dacă!
Cerul meu e reglabil și pot să îl aduc aproape sau pot să mă
înalt nopți întregi după el. De fapt, din gleznele mele, Zeii și-
au făcut papirus unde și-au scris poemele, rochița mea are cea
mai lungă trenă și dacă stau bine să mă gândesc sunt departe
de a ști să merg; am aripi de lumină.

Sunt o creatură obsedată de strălucirea grăuntelui de
aur din interior.

Câteodată stau și mă gândesc (doar câteodată) dacă mi-
ar plăcea să mă dezgroată cineva, cândva, prin cine știe ce
biblioteci virtuale și să spună: Uau! Pe vremea aceea încă se
mai purta inima în palme și se arăta fiecărui trecător strigând
„Uite ce inimă am eu!”

Hmm!.. și moda aceea se numea Poezie.

Iubesc viața!

I am not down to earth. So what, if I am not! My sky
can be adjusted: I can bring it next to me, or I can spend nights
on end rising, trying to reach it. Papyrus has been made out
of my ankles, and the Gods have written their poems on it. My
dress has the longest train ever, and, come to think of it, I have
no idea what it is to walk: I have wings of light.

My only truth is the grain of gold that shines deep
inside.

Sometimes (when the moon shines blue) I just wonder:
would I like to be discovered by some reader, in a virtual
library. He or she may say then: “Wow! That was a time when
one carried one’s heart in one’s hand and they showed it to
passers-by, and shouted: “Come see my heart!”

Hmm!.. That was the time of Poetry.

I love life!

Nu sunt o femeie cu picioarele pe pământ! Am urechile
agățate de gândurile lor. Sunt făcută să înțeleg realități
multiple și am abonament pe ruta Iad-Rai și invers.

Absolut niciodată stațiile nu sunt aceleași, drumul nu
are aceeași lungime, de aceea uneori mă izbesc la cap de văd
stele verzi.

Și ce dacă! Important este că știu să zbor!

Și, dacă vreau cu adevărat, chiar știu cine sunt!

I am not down to earth. My ears cling to their beliefs. I
am a woman who can envisage a multiple reality, and I have
a season ticket for the return trip between Hell and Heaven.

The stations keep changing, the duration of the trip is
always different, and I keep banging my head till I see stars.

So what! Flying is all that matters!

And then, when I am sure this is what I want, I do
know who I am!

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

7

o posibilă întâmplare
aburi
dreapta măsură a inorogilor
happy day
între două oglinzi
tăcere

likely to happen
steam
the truth of unicorns
happy day
between two mirrors
silence

p. 8
p. 10
p. 12
p. 14
p. 16
p. 18

o posibilă întâmplare

pentru tine voi coborî o vreme
în lume
voi îmbătrâni
după forma și culoarea unui capot
purtat când se aduce laptele în cartier
voi înțelege taifasul picioarelor tale
mă voi așeza tulbure
în ochi
și vei ști că orice moarte se întoarce
în tors de Morgană obraznică
într-o lumină roșiatică
sorbind zgomotos
malurile
și-o posibilă întâmplare
te va salva
strigându-ți că ești furiosul stăpân
dintr-o specie rară
pe care lumea în încrâncenare

likely to happen

for your sake I will come down to live
in your world for a while
grow old
like the colour and shape of the housecoats women wear
slipping out to the farmer's car for the contraband milk.
I will understand the chit-chat of your legs
I will dim
your eyesight
and you will know that death always comes back
as the cheeky torso of a Fata Morgana
slurping
the shores
when the light turns purple,
when something likely to happen
saves your life,
shouting you are the angry master
of a rare species
which embittered humans reject

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

9

îl închide
numindu-l poet

calling you
poet

aburi

parcă îl știu pe tata
nituind atent găleata puțului
în timp ce mă trimite la somnul de după-amiază
nimeni nu se încumetă
să-i vadă lacrima albă
când netezește pâinea
scoasă în aburi
cum perla neagră
din adânc

mama deasupra apei
se înverșunează pe puiul de pasăre
fratele meu a găsit o monedă într-un portofel
trimite poze de pe laptop
cuiva din Japonia

mă gândesc să pun un film
de pe Netflix

steam

I have seen father before
carefully mending the well bucket
while sending me to take my afternoon nap
they all fear
his white tear
when he strokes the loaf of bread
veiled in steam
like a black pearl
deep down

above water mother
struggles with the chicken.
my brother has found a coin in a wallet
and is sending somebody in Japan photos
from his laptop

I have half a mind to watch a film
on Netflix

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

11

despre cum dispar ceasurile

departe

limpede

cu degete roase

lumina

something about clocks vanishing

while far away

so clear

so blunt-fingered

the light

dreapta măsură a inorogilor

trec pe lângă oameni și se pare că sufăr de insomnie
dacă aş şti cum să îmi caut norocul
ce n-aş da să fiu inorog
auzisem undeva că arta de transformare
o deţin alchimiştii
trec pe lângă pietre
trec pe lângă pui de privighetoare
tocmai pentru a mă îndepărta

s-au desenat multe în urma mea

dacă aş putea să am sufletul vizibil
să îl invit la un ceai
pe vreme de ploaie
să-l întreb cum îi mai stă cu aripile ude
dacă e tot atât de expert în a atinge un vârful de stea

ce sunt inorogii decât nişte inimi zburătoare

the truth of unicorns

I cross crowds and it feels like insomnia.
I wish I knew how to find good fortune.
I wish I were a unicorn.
Some say that only alchemists
can transmute.
I walk past stones,
past fledgling nightingales,
and all I wish is I could leave it all behind.

images follow me – so many.

I wish I could see my soul,
invite it to tea
on a rainy day,
and ask how it can fly with soaking wet wings,
and if it can alight on one corner of a star.

Unicorns are just flying hearts, after all,

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

13

care își asumă riscul pierderii propriei indentități

mă opresc

stau pe un măr și îmi întind mâinile

de-a copilăria

hearts that are not afraid to lose themselves, so

I stop short,

standing on an apple, arms stretched out, playing

child-and-seek.

happy day

mă trezesc înaintea tuturor
deschid laptopul
privind prin coada ochiului
cum se ridică dimineața să guste frumusețea acestei lumi
beau o cafea descântând
„azi sunt mai iubită ca ieri
din ce în ce mai sănătoasă
cu fiecare minut
culoarea ochilor se schimbă
eu sunt”

am talentul să te aștept cum o minune
playlistul mă strânge de gât
trag repede perdeaua
privindu-te de parcă numai așa
pot găsi propria simfonie

cum să cred ce aud în căști

happy day

I wake up before them all,
turn on my laptop
and from the corner of my eye
catch the morning rising to taste the beauty of this world
I drink coffee and chant
‘Today I’ll be more loved than yesterday,
I have never been healthier,
each minute changes
the colour of my eyes
and I am Me’

I have the gift of waiting for you as for a miracle
the playlist is stifling me
I hurry to draw the curtain,
to see you because nothing else will let me
find my own symphony.

what sense in what my earphones bring

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

15

când dragostea e o tumbă din Militari la Mogoșoaia
fără plasă de siguranță
cum aş putea fi o siluetă de casă
când muști unde săruți

o iau agale spre următoarea noapte
și-mi vine să îmbrățișez oamenii
până la capăt

when love is a tumble from north to south
and there's no safety net
how can I be an image of home
when you bite where you kiss

I amble towards the following night
I'm going to hug everyone
right to the end

între două oglinzi

În curând va ninge
vor îngheța buzele
sunt pe Cale, Doamne?
am scris trecerea prin lume
de fapt numai așa știu să exist
reaprinde candela

tot ce mi-a rămas
e locul absent în trup
lipsa unei verigi între două oglinzi

ține-mă aruncată în profețiile tale
acoperită de satul natal
de mama și de primul inorog
care a dat cu copita păpușilor Matrioska
ademeneste-mă cu infinitul
ca hoțul căruia copilul îi iese în prag
să înțeleg tânguirea

between two mirrors

It is going to snow very soon,
my lips will freeze.
Am I on the Path, Lord?
I have written my passage through this world.
Without writing, I do not exist.
Relight the candle.

All I have left
is the missing link between two mirrors
within my body.

Let me remain one of your prophecies,
underneath my native village,
beneath my mother and the first unicorn
to kick the Matryoshka dolls.
Lure me with infinity
like the thief welcomed by the child in the doorway.
Let me understand the lamentation

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

17

nu cu lacrimi
ci cu sfințirea pâinii din care mă nasc
și cresc

învață-mă împărăția din care vin
la care merg
cu Tine

not with tears,
but through the hallowed bread which gives birth to me
and sees me grow.

Show me the kingdom I come from
and go to
with You

tăcere

undeva
țărâna din prispă
e inima tatălui meu

din cântecul greierilor
mama coboară cerul
zidită fiind

deasupra păsările

silence

there
the dust on the porch
is my father's heart

from the crickets' song
my mother brings the sky down
built-in to the wall as she is

above, the birds

Diana Geacăr

Diana Geacăr a scris primele versuri în școala primară, pe un caiet pentru caligrafie. Dar ea nu știa că sunt versuri, i-au spus părinții ei, scriitori amândoi. De atunci a scris tot timpul și nu cunoaște alt mod de a privi viața. De atunci a știut că vrea să se facă scriitor. Scribe poezie, proză scurtă și literatură pentru copii. E atât de îndrăgostită de cărți, încât s-a apucat acum mulți ani și de tradus, din limbile franceză și engleză, și crede că toate cărțile pe care le-a tradus sunt tot ale ei. I s-a împlinit un mare vis, din studenție, atunci când a tradus poeme de Anne Sexton, care au apărut într-o antologie în România. Iubește animalele și vrea să trăiască într-o lume în care nimeni nu le poate face rău. Locuiește în Târgoviște, România, împreună cu soțul ei, fiul lor, un câine și două pisici.

Diana Geacăr wrote her first poems when she was in elementary school. She did not really know what she was doing until her parents told her: they were both writers. She has been writing ever since: it has been her way of seeing the world. When she was told that what she was doing was called poetry, she decided that all she wanted was to be a writer. Now she writes poetry, short fiction, and children's books. She is in love with books. Years ago, she also began translating from French and English—and she feels that the books she has translated are hers as well. She has translated Anne Sexton, and her dream came true when the poems she translated appeared in a Romanian anthology. She loves animals, and would like to live in a world where these animals are safe. She lives in Romania, in the town of Târgoviște, together with her husband, her son, a dog and two cats.

Superputeri

Ne credem singuri, dar casa e plină.

I am it

Acum să te văd și pe tine părinte

La etajul lui Dumnezeu

Scrie-mi ceva să nu cred

De ce taci acum, când am ajuns să te înțeleg

Superpowers

We think we are alone, but the house is full.

I am it

You be the parent now

On the same floor as God

Write to me something that I will not believe

Why are you silent now, when I understand you at last

p. 21

p. 23

p. 25

p. 27

p. 29

p. 31

p. 32

Superputeri

Se poate trăi fără sex, dar nu fără atingere, spune
o femeie cu piele zbârcită într-o emisiune despre

sănătate, în timp ce eu strâng rufe în balcon.
De când am născut, soțul meu a răcit

de câteva ori. Eu nici măcar o dată.
Primul lucru pe care îl fac dimineața este să

îmi pun verigheta pe deget. Trecerea de la pielea
perfectă a bebelușului la cea uzată a partenerului

e dificilă, spune femeia. Soțul meu îi zâmbește
copilului, apoi se duce în camera lui. Ploaia cade

în geamuri cu furia corpurilor disperate
să intre. Am văzut crocodili stând nemișcați

Superpowers

'We can survive without sex, but touching is vital,'
a woman with wrinkled skin states in a broadcast about

health, as I take in the laundry from the balcony.
Since I gave birth, my husband has caught cold

several times. Not me.
The first thing I do in the morning is

slip the wedding ring on my finger. The woman
adds that it is difficult to switch from the baby's perfect skin

to your spouse's aged skin. My husband smiles at the
baby, then goes to his own room. The rain is hitting

our windows frantically, sounding like bodies
impatient to come inside. I've seen crocodiles completely

22

în apă în timp ce erau mângâiați
de om, monștri cu piele respingătoare,

lipsiți de puteri. Fiul meu, pe care îl țin aproape
tot timpul în brațe, întinde o mână din pat

și zice Aaa. Probabil vreo umbră
i-a atras atenția. Înlemnesc în prag, cu rufele la piept,

când îmi dau seama că îmi zâmbește mie. Primul lucru
pe care îl fac dimineața este să devin invizibilă.

still in the water, while a human hand stroked
them: freaks with repugnant skin, rendered

powerless. My son, whom I am holding almost all day
in my arms, stretches out a hand from his cot

and utters Aaah. He must have seen a shadow, I
tell myself. Dumbfounded, the laundry still in my arms,

I realize that he is smiling at me. The first thing
I do every morning is to become invisible.

Ne credem singuri, dar casa e plină.

Stăm pe jos, pe pătura pe care a dormit
tatăl meu și ascultăm discuri cu povești —

voci pe care le cunosc atât de bine încât
le confund. Picupul a fost tot al lui.

Eu repet cuvintele, fiul meu râde. *I may never be happy,
but tonight I am content,*

scria Sylvia Plath la 18 ani, în jurnal. Eu am scris,
la proba de filozofie, că fericirea nu poate să fie

trăită decât în memorie. Sunt în dormitor,
într-un fotoliu. Întins în pat, tatăl meu îmi spune

că nu mai găsește nicio bucurie. A făcut
transplatul medular. Nici măcar bucurii mici, îl întreb eu

We think we are alone, but the house is full.

We are sitting on the floor, on the blanket my father
used to sleep on, and we listen to records with fairytales —

I know those voices so well that I keep
mistaking them. The record player was his too.

I repeat the words, my son laughs. *I may never be happy,
but tonight I am content,*

Sylvia Plath wrote in her diary at 18. I wrote,
in my philosophy exam, that happiness can only be

experienced in memory. I'm in the bedroom,
in an armchair. Lying on his bed, my father tells me

he can't find joy in life any more. He's had
a bone marrow transplant. Not even a little joy, I ask,

24

cu voce de terapeut. Se uită la mine de parcă am spus
o prostie. De fapt, a început să-și încheie

socotelile. Am scris mult la eseu, îngrozită
să nu mă contrazic la final, și mi-au scăzut

zece sutimi. Poate am uitat să pun vreo virgulă.
Poate ar fi trebuit să scriu mulțumire în loc de fericire.

in a therapist's voice. He glances at me: what
nonsense. He is already giving up

on life. I wrote a long essay, terrified, when I was done,
that I might have contradicted myself. They took off

10 percent. I may have omitted a comma, who knows.
Better, perhaps, to have written 'contentment' than 'happiness'.

I am it

Operația se întinde până în capul pieptului, ca un lanț
muntos de pe o hartă în relief. Suntem toți aici,

i-am spus, punându-i mâna pe pansament.
Poate că îi curgeau lacrimi pentru că nu clipea.

Sau pentru că mă recunoștea. Îmi amintesc,
îmi spune acum, trăgând cearșaful până la bărbie,

că eram singur într-un tren care nu oprea
nicăieri. Nu știam cine sunt și mi-era

bine. De o săptămână îl așteptam să se trezească
din anestezie, dar el se zbătea și gemea, legat

de pat, cu o privire tulbure, de nou-născut, care se agăța
de vocea mea. Aveam halat și mască de unică

I am it

The operation follows the sternum, like a mountain chain
on a raised-relief map. 'We are all here,'

I tell him, touching his dressed wound.
Maybe he can't blink, so that is the cause of the tears.

Or maybe he has recognised me. 'I remember,' he says,
pulling the sheet up to his chin,

'that I was alone on a train which just
wouldn't stop. I had no idea who I was and that felt good.'

For a whole week, we had been waiting for him to wake up
after anesthesia, but he struggled and moaned, tied

to his bed, with a newborn's hazy gaze, his eyes hanging
on my voice. I was wearing a white coat and a medical

26

folosință. El era doar în scutec. Și chiar m-ai văzut așa,
mă întreabă agitat, iar eu mă gândesc că iar o să-mi spună

că sunt fragilă. Da, îi spun zâmbind, apoi am plecat
ca să intre și mama. Și tu cine ești? Fiica ta.

mask. He wore only Pampers. He frets: 'Did you
really see me like that?' I wonder: Will he tell me again

that I am fragile? I smile and nod, then turn to leave so Mum
can visit too. 'Who exactly are you?' Your daughter.

Acum să te văd și pe tine părinte

Stăm lungiți în dormitor și ne uităm la Discovery.
Și crocodilii sunt simpatici când sunt mici, îmi spune

tatăl meu. În curând o să facă transplantul medular.
Eu încep să râd. Mai știi, îl întreb dintr-odată,

când mi-ai răsturnat găleata de gunoi
în pat pentru că n-am vrut s-o duc

exact în momentul ăla. Și râd iar. Nu i-am spus
niciodată că nu-mi plăcea să duc gunoiul

pe lumină, pentru că zgomotul pe care îl scotea găleata
când o loveam de ghenă mi se părea că invită

cartierul să-și noteze data, ora și împrejurările
în care a surprins un animal rar. Acum mă uit la el

You be the parent now

We both lie in the bedroom and watch Discovery.
'Even crocodiles are nice when they are little,' my father

tells me. He is to have a bone-marrow transplant soon.
I burst into laughter. I suddenly ask: 'Do you remember

when you emptied the rubbish bucket
in my bed because I wouldn't take it out

when you told me to.' I laugh again. I never told him
that I hated taking the rubbish out

during the day, because the bucket banged against the
chute and made a noise which I felt invited everyone

in our district to remember the day, hour and circumstances
in which they had caught sight of a rare animal. I watch him

și îl aștept să râdă. Își ține un picior ridicat, cu genunchiul
îndoit. După chimioterapie, are pielea cenușie, uscată și subțire,

carnea îi atârnă pe os. Ochii îi sunt ieșiți din orbite și pe cap
i-a crescut puf galben. Așa am făcut, mă întreabă

cu o voce spartă, iar eu îmi retrag cuvintele
pe rând, până când nu mai rămâne decât teama.

and wait for his laughter. One leg is raised and bent
at the knee. After chemotherapy, his skin is grey, dry and thin,

he is all skin and bone. His eyes are protruding, and yellow
fluff covers his head. 'Did I do that,' he asks

in a broken voice, and I withdraw my words
one by one, till only my fear is left in the room.

La etajul lui Dumnezeu

Capul îmi ieșea pe fereastră, pe ușă un picior, o mână
era pe cale să-mi strivească părinții în dormitor.

Balconul lor era modulul meu lunar. Din el am golit
în capul vecinilor borcane cu apă de ploaie și

am aruncat cu mere stricate, iar când am nimerit
unul, m-am lăsat la pământ. Când băiatul care mă striga

nu mi s-a mai părut interesant, am citit, în schimb,
Marchizul de Sade, așa cum, când tatăl meu a intrat

în aplazie, înainte să facă transplantul medular,
am ținut legătura cu el prin

intermediari. Acum stau ghemuită pe un alt balcon,
lângă fiul meu, care aliniază în jurul nostru batalioane

On the same floor as God

My head was sticking out through the window, a leg through
the door, a hand almost crushed my parents in their bedroom.

Their balcony was my lunar module. From up there
I poured rainwater from jars over my neighbours and

I threw rotten apples at them, and, when I hit one once,
I ducked down. When the boy who liked me then

became uninteresting, I started reading
the Marquis de Sade, and when my father developed

bone marrow depression, before he had the transplant,
and I kept in touch with him through

go-betweens. Now, on another balcony, I am crouching
near my son, who is ordering all around us battalions

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

30

de clești de rufe. Afară, pe unul dintre acoperișurile minuscule,
stă un om, cu spatele la noi și negru, ca un înger.

of clothes pegs. Out there, on one of the tiny roofs,
there is a man, back turned to us, and dark, like an angel.

Scrie-mi ceva să nu cred

*Daddy finger, daddy finger, where are you?
Here I am, here I am, how do you do!
(Nursery rhyme)*

Unde e, o întreb pe mama după ce îl caut
cu privirea, stând în ușă, la Reanimare.

E în fața ta, îmi spune cu o voce răstită,
de parcă nu-mi găsesc cheia. Tatăl meu

are pielea roz și întinsă de sângele
altcuiva. Dimineața, când s-a trezit, i-a sărutat

mâna. Ea i-a dat un caiet și un pix, să-i spună
ce vrea. Pe o pagină întreagă a scris *Au mai murit doi*.

Mă apropii zâmbind ca și cum totul se întâmplă
cu voia mea. Când mă recunoaște, îmi face semn

Write what will help me not believe

*Daddy finger, daddy finger, where are you?
Here I am, here I am, how do you do!
(Nursery rhyme)*

Where is he, I ask Mum after I have glanced all around,
and am standing at the entrance to the Intensive Care Unit.

He's right in front of you, she snaps,
as if I had failed to find my keys. My father's

pink skin is irrigated by somebody else's
blood. When he woke in the morning, he kissed

her hand. She gave him pen and paper, so that he could say
what he needed. He filled a page with *Two more have died*.

I make towards him smiling, as if everything were
in my power. When he recognises me, he waves me

să plec. Mă prefac că nu înțeleg
și, în timp ce tatăl meu îmi scrie tremurat

*Mi-e rău, eu mă gândesc că nu este
adevărat, pentru că a avut grijă să pună cratima.*

away. I pretend not to understand
and, while my father writes in a shaky hand

*I'm feeling sick, in my mind it is all
a lie, because he was well enough to use an apostrophe.*

De ce taci acum, când am ajuns să te înțeleg

Rădăcinile copacilor au ieșit în toate direcțiile, obosite
să mai caute. Când te-am întrebat

cum vrei să-ți spună, tataie sau bunic, tu ai spus
Cum vrea el. Vântul pornește

cu furie dintre copaci și-mi stinge lumânarea.
Mi-ai spus că-ți plăcea să-mi iei lucruri

ca să vezi cum mi se luminează
fața. Când te-ai îmbolnăvit, ai vrut să-mi cumperi

ochelari noi. A fost primul lucru pe care
mi l-am luat după ce ai murit. Fiul meu

se așază pe jos și scobește cu călcâiul în pământul
umflat peste tine ca perna care stă lângă el

Why are you silent now, when I understand you at last

The tree roots are jutting out in all directions, tired
of seeking. When I asked you

what he should call you, Grandad or Grandfather, you said
Whichever he prefers. The wind starts

blowing hard from the trees, and puts out my candle.
You told me you liked buying me things

just for the joy that lit up
my face. When you fell ill, you had wanted to buy me

new glasses. It was the first thing I bought
myself after your death. My son

sits down on the ground and pushes his heel into the soil
bulging on top of you like the pillow he has by his side

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

34

seara, cât lipsesc eu. Să mergem, îi spun și se ridică
trăgând de coroana ta prăfuită. Spune Pa, bunicule.

in the evening, till I come home. Let's go, I tell him, and he
stands up, dragging your dusty wreath. Say Bye, Grandfather.

Emil Nicolae

Cândva, în urmă cu decenii, mă aflu în tren pe ruta Bacău—Piatra-Neamț împreună cu o importantă autoare a literaturii române de azi, care mi-a spus la un moment dat: „Acum nu mai sunt doar poetă, sunt scriitoare, pentru că am reușit să public o carte de povestiri...” Pe atunci, eu abia debutasem editorial, cu o plachetă versuri, subțirică și cam mediocră. Dar am reținut vorbele acelea, și ele îmi revin în minte ori de câte ori sunt pus în situația de a-mi explica sau „justifica” fidelitatea față de poezie. Între timp am publicat vreo 14 cărți de poezie (unele dintre ele premiate), deși am prin sertare și câteva fragmente de încercări epice. Acum, dacă trebuie să motivez această situație, aș spune că prefer poezia așa cum ai prefera „esențele tari” în locul vinului (berea iese din discuție!). Este un fel de „boală”, mai curând decât o vocație... Vocația este literară / artistică în general, pe când „boala” e destin, cu riscurile și salvările lui!

A few decades ago, I was travelling with an important Romanian author. She told me: “Now I am not just a poet any more: I have published a volume of short stories, too...” My first booklet of poetry—thin and mediocre—had just been published. Her words stayed with me, and they keep coming back whenever I am asked to explain or “justify” my fidelity to poetry. In the meantime, I have published around 14 books, and have won awards for some of them. I did try my hand at fiction, too. When asked to explain myself, I usually say that poems are like strong wines (not beer, mind you), and that is the reason why I stick to poetry. It is more an addiction than a calling, I think. A calling is literary or, more generally said, artistic, while this addiction is like destiny: you take risks and win.

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

36

Protoale
Eclipsă
Natură moartă
Profiler
Gimnastică
Estuar
Libertatea cuvântului

Protocols	p. 37
Eclipse	p. 38
Static nature	p. 39
Profiler	p. 40
Gymnastics	p. 41
Estuary	p. 42
Freedom of speech	p. 43

Protocoale

Copacul stă în fața pădurii
ca o înscenare a celebrului proverb
la o distanță de zece metri

comandantul stă în fața plutonului
pregătit să ordone execuția
la o distanță de zece secunde

amurgul stă în fața Podului Sinucigașilor
ca să nu-l deranjeze pe domnul cu lavalieră
la o distanță de zece pagini

Protocols

The tree faces the forest
like an illustration of a well-known saying
ten metres away

the commander faces the platoon
ready to order the execution
within ten seconds

the sunset faces the Bridge of Suicides
unwilling to disturb the gentleman with a lavallière
who waits ten pages away

aprilie 2015, la Paris

April 2015, Paris

Eclipsă

Mâna ta rece
scrie de la dreapta la stânga
cu litere mici și urâte
despre întuneric

mâna ei caldă
scrie de la stânga la dreapta
cu litere frumos rotunjite
despre lumină

iată explicația unei întâlniri ratate

Eclipse

In tiny ugly letters
your cold hand
writes from right to left
about darkness

in nicely rounded letters
her warm hand
writes from left to right
about light

which explains why the two of you failed to meet

Natură moartă

Hârtia de muște din copilărie
atârnată sub becul din bucătăria de vară

cuvintele bâzâind ca muștele
deasupra prezidiului

muștele dresate se aliniază
într-un discurs oficial

muștele rebele sunt arestate
de hârtia de muște

Static nature

Back in my childhood, flypaper
hung from the bulb in the summer kitchen

words buzzed like flies
above a praesidium

the knowledgeable flies used
the same officially accepted language

the rebel flies were arrested
by the flypaper

Profiler

Demult ai tot încercat să afli
care au fost lecturile dictatorilor
dar informațiile găsite erau puține
și mai degrabă despre femeile lor

atunci ți-ai mutat interesul
către pozițiile preferate de dictatori
când făceau dragoste și ai constatat
că nu poziția misionarului era
preferată de ei – cum te așteptai
ci poziția Andromaca
pe care o credeai a poezilor

Profiler

For a long time you've been trying to find out
what books dictators used to read
but the information was scanty
and it mostly focused on their women

so you decided to research
the dictators' favourite positions
when they made love and you discovered
that the missionary position was not
their favourite – as you would have expected
but the Andromache position
which you had thought belonged to poets alone

Gimnastică

Cu spatele proptit într-un cuvânt
de pildă negru
împinge cu picioarele în altul
de pildă alb
și face loc între ele emoției
provocate de mânzul abia născut
de pildă roșu

Gymnastics

Leaning against a word,
for example, 'black'
he pushes another word with his feet
for example, 'white'
and between those two words he makes room for
the emotion stirred up by the newborn colt
'red', for example

Estuar

Orașul tău (e un fel de a spune
despre obiecte suflete și bacterii)
nu are ieșire la mare
de aceea corăbiile continuă să doarmă
în trunchiurile de brad și ancorele
de stâncă rămân neclintite

înțeleptul soare acceptă situația
dar tu (contrariat) cu mâna stângă
pavăză la ochi întinzi mâna dreaptă
spre formele orizontului

astfel – în intervalul dintre
clipa în care albina se strecoară în balcon
și clipa în care o ajuți să scape –
începi să redesenezi lumea

Estuary

Your town (objects souls
and bacteria that is)
is landlocked
so ships are still asleep
in fir tree trunks, while anchors
made of rock are motionless

the wise sun takes things as they are
but you (annoyed) your left hand
shading your eyes stretch your right hand
towards shapes on the horizon

and – in between
the moment when the bee slips in
and the moment you help it fly away –
you proceed to map the world once more

Libertatea cuvântului

Dacă nu va fi frumos
și nici adevărat
și nici credință
și nici iubire
și nici lumină

nu înseamnă obligatoriu
că va fi urât
că va fi minciună
că va fi trădare
că va fi ură
că va fi întuneric

dacă nu va fi cuvânt
nu înseamnă obligatoriu
că va fi tăcere

Freedom of speech

If there's no beauty
no truth
no faith
no love
no light

it does not necessarily follow
that there will be ugliness
there will be lies
there will be betrayal
there will be hatred
there will be dark

if words die
it does not necessarily follow
that we will have silence

ioan es. pop

Am un an și sunt captiv într-un leagăn, am doi și încă sunt prizonierul neputinței de a vorbi, șapte și sunt întemnițat într-o pădure lângă care îmi pasc vacile, doisprezece și sunt închis în catalogul în care profesoara de română mi-a pus media generală 2,93 și m-a lăsat repetent, 16 și încep să devin captivul orbirilor fiziologice, 22 și devin prizonierul unei realități pe care n-o pot pricepe, 25 și ajung în leudul fără ieșire, 32 și îmi pun gratii de București, 53 și cred că e destul, dar nu-i așa. La 61, leagănul de la un an pare a se balansa din nou la orizont, doar că deasupra are un capac cât toate zilele.

*

Eu trăiesc în himeră de foarte mic, de la naștere, așa zice. În copilărie și în tinerețe, nu făceam altceva decât să visez pe marginea cărților. Citeam la întâmplare, nu în mod

I am one year old – captive in a cradle. I am two years old – prisoner of my inability to talk. I am seven years old – imprisoned in a forest near which I watch my cows grazing. I am twelve – my Romanian teacher sentences me to wait locked in the school roll where she writes down my grade, 2,93 – I have to repeat the class. I am 16 – I am blinded by my own body. I am 22 – the prisoner of a reality I am not ready to understand. I am 25 – in Hadesburg, seeing no way out. I am 32 – surrounded by prison bars in Bucharest. I am 53 – feeling I’ve had enough of it, but there is more to follow. At 61 – next year swings ahead, but on top of it there is a huge lid.

*

I have inhabited a chimera since I was born. As a child and a young man, the only thing I could do was read and dream. I would read at random, with no clear purpose. I still

ordonat. Nici acum nu citesc ordonat și programatic. Citeam așadar tot ce îmi cădea în mână, iar lumea de afară nu exista pentru mine decât ca un imens opresor pe care trebuia să-l biruiesc evitând cât mai des contactul cu exteriorul și luându-l pe dinăuntru. Exorcizam citind, iar mai târziu scriind eu însumi. Până mai ieri, n-am privit realitatea cu ochii deschiși.

never have any agenda when I read. I used to read absolutely everything, and the world outside was a horrible enemy that I had to beat: I avoided all contact with it and only followed the paths that led inside. Until very recently, I had never opened my eyes to look around.

singurătatea la paris e amabilă și nemiloasă.
pentru tot anul acesta, în care nu s-a întâmplat nimic
tânărul de la fereastra blocului de vizavi
viitorul se micșorează, dar cum am putea
când afli, aproape din leagăn

solitude in paris is kind and cruel.	p. 47
for this year during which nothing has happened	p. 50
at the window of a block across the road, a young man	p. 52
the future is shrinking, but how could we	p. 54
when you're barely out of the cradle and they tell you	p. 55

singurătatea la paris e amabilă și nemiloasă.

dacă te uiți doar în sus, peste capete,
trei zile vei fi copleșit, iar altele trei
îți vei tot repeta că ceea ce vezi
merită să țină loc și de foame, și de sete,
ba chiar și de faptul că aici, oricine-ai fi,
rămâi tot nimeni, o lună, un an, toată viața.

singurătatea la roma e atroce și pioasă,
ori măcar plină de pelerini cu aparate foto,
care cumva se uită tot în sus,
măcar după ce scapă din gara termini,
de unde nu toți scapă,
iar celor ce rămân pe jos, cu mâinile împreunate,
numai de rugăciune nu le arde.

singurătatea la viena seamănă cumva
cu singurătatea de la cluj. cu
un ban pus deoparte, sigur vei ajunge-acasă,
e o singurătate mai apropiată

solitude in paris is kind and cruel.

if you look up over the people's heads,
for three days you will feel unbearably overwhelmed there,
and for another three days you will tell yourself
that what you see is stronger than hunger or thirst,
worse than the realization that, whoever you may be,
you will always be a nobody, for a month, a year, a lifetime.

solitude in rome is atrocious and pious,
full of pilgrims armed with cameras,
and they look upwards, too, or at least they do that after
they have emerged safely out of the termini station,
which not everyone can do,
and those who are left down there, hands clasped in prayer,
could not care less about praying, anyway.

solitude in vienna is a bit like
solitude in cluj. if you can
save a little money, you can go back home,
so solitude in vienna is closer

de singurătatea alor tăi din est.
cu trenul, de la viena la cluj sau bucurești,
vei lipi cele două singurătăți în una singură.

stai, că n-am terminat, pentru că
de singurătatea gureșă de la madrid
încă n-am pomenit, de singurătatea
mai îngăduitoare a varșoviei
n-a fost chip până acum, iar de cea
de la stockholm, pură ca gheața
dintr-un container, nici atât.

totuși, poate că aici e cheia
viețuirii noastre: în singurătăți.
în faptul că noi nu ne luăm aparate foto
pentru a ne immortaliza singurătățile,
noi ne prefacem a fi turiști ideali
ai orașului-gazdă, perfect integrați
în mulțimea fără chip și nume,

ba chiar părem de-ai lor și unii

to solitude in the east, your family and friends.
on the train from vienna to cluj or bucharest,
you melt two solitudes in one.

but i am not done: i have said
nothing yet about the talkative solitude in madrid,
there has been no time to talk
about the patient solitude of warsaw,
and i've said even less about
the solitude in stockholm, which is as cold
as ice in a container.

well, this could be the key
to our lives: these solitudes.
we do not use cameras
in order to immortalise our solitudes,
we pretend to be ideal tourists
hosted by the ideal city, perfectly integrated
in a nameless, faceless crowd,

we want to belong to that crowd and adopt their identity,

chiar devin de-ai lor și nici dacă lucrezi la
pubele nu-i o rușine să te crezi de-al lor,
șara poate fi cu tine chiar și într-o pubelă,
dacă faci din asta bani și te descurci.
nu însă și dacă nu te descurci.
bine că e loc și pentru tine undeva.

iar la singurătatea de acasă nu te mai gândi,
e tot cea care a fost.

we may be working with the binmen
but we are proud to say we are one of them,
even binmen can be part of your homeland
provided they bring money that helps you make a living.
it is not your homeland if you can't make ends meet.
well, it is a place you can temporarily call your own, after all.

as for the solitude in your own home, forget that,
because it will never change.

pentru tot anul acesta, în care nu s-a întâmplat nimic,
speram la o cutremurare pe măsură,
la un dumnezeu tânăr și sumbru, cu gheare și solzi,
care să nu știe ierta.

pentru că dumnezeul de anul trecut picotește
moleșit de căldură. mușchii i s-au fleșcăit.
barba-i rămâne nerasă cu săptămânile. iar acum
dau peste el tremurând și cu mâna întinsă
lângă blocurile din pantelimon.
dar dacă va ajunge și cel nou la fel?
pentru că-n partea asta de oraș totul decade cu putere.
și într-o zi cârciumarii or să-l dea și pe el afară,
gunoierii or să-l afurisească, gardienii îl vor rupe-n bătaie.

va mirosi al dracului și lumea îl va ocoli pe departe.
îi va fi foame și îl vor găsi lungit
în spatele blocului, cu gura căscată și roind de abcese.

îl vei recunoaște. așa l-am visat mereu:

for this year during which nothing has happened,
I expected an earthquake that fits it,
a sombre young god, with claws and scales,
and unforgiving.

last year's god naps
drowsy from heat. his muscles are flaccid.
he does not shave his beard for weeks. these days
I meet him in pantelimon*, shivering and begging
in front of some block of flats or other.
suppose the new god had the same fate!
in this district of the town everything decays inescapably.
one day, inkeepers will throw him out too,
dustmen will curse him, jailers will beat the hell out of him.

he will stink and everyone will keep their distance.
he will starve and they will find him lying
behind a block, his mouth agape, pus dripping from it.

you can't fail to recognise him. we've always imagined him

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

51

bolnav ca noi, întunecat și rece.
destul! dacă ne seamănă, o să vrea să rămână.
ia-l de guler, scutură-l bine și spune-i să plece.

like that: sick like us all, gloomy and cold. enough already!
if he resembles us, he will be eager to stay. grab him
by the collar, shake him hard and tell him to go away.

* Pantelimon—a poor district in Bucharest, consisting mainly of communist blocks of flats.

tânărul de la fereastra blocului de vizavi
dă cu ochii de mine și își spune:
„un biet om la șaizeci de ani.
de acum, zilele lui sunt numărate.
după șaizeci, la ce-ar mai trăi?”

deasupra lui, la etajul nouă,
un bătrân care pare bine trecut de optzeci
bâjbăie pe balcon și eu mă întreb:
„după optzeci, la ce-ar mai trăi?”

am auzit că deasupra mea, la zece,
locuiește un domn care a făcut o sută de ani.
cei din blocul vecin îl pot vedea.
eu n-am cum, dar dac-ar coborî cu liftul,
aș afla lucruri la care altfel n-am acces.

nu țin prea tare să ajung la zece,
însă pe el aș vrea să-l pot vedea
măcar când îl vor coborî pe scări,

the young man at the window of the block across the road
watches me and thinks:
‘poor man, at sixty
your days are numbered.
what could you expect after sixty?’

higher than this young man, on the ninth floor,
an old man, possibly in his late eighties,
fumbles around his balcony and I wonder:
‘what could he expect after eighty?’

they say that, above me, on the tenth floor,
there is a man who has turned one hundred.
those in the block facing us can see him.
I can’t, but, if he used the elevator to go down,
I might find out things otherwise inaccessible to me.

I am not very keen to go up to the tenth floor myself,
but I would like to see him, all the same,
or at least see him when they take him down by the stairs,

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

53

de nu cumva vreunul, peste noapte,
o să-l îngroape înapoi în cer.

unless someone buries him hurriedly
all the way back into the sky.

viitorul se micșorează, dar cum am
putea vedea noi asta într-o stație
uitată de Dumnezeu, din care n-avem
cum ști când va porni tramvaiul,
dacă nu avem habar când va sosi.

lasă că nici în aeroport nu-i mai bine,
căci avioanele nu mai aterizează la timp,
așa că unii așteaptă cu zilele ca să plece,
mai ales acum, de sărbători.

și în timp ce noi dărdăim în stație,
așteptând nenorocitul de tramvai,
auzim că la nici zece de metri după colț
tocmai a trecut autobuzul,

dar dacă alergăm acolo și ne punem
să îl așteptăm pe următorul
precis aici va sosi în sfârșit și tramvaiul,
blestematul nostru de tramvai.

the future is shrinking, but how could we
see that from a deserted tram stop
in the middle of nowhere. there is no knowing
when the tram will leave,
since we have no idea when it will arrive.

airports are no better, I must say,
planes never land on time these days,
some people wait for days to embark,
especially now, on holidays.

while we shiver with cold at the tram stop,
waiting for a damn tram,
less than ten metres away, round the corner,
we hear a bus,

but if we run there and decide
to wait for the next bus,
the tram is certain to arrive at long last,
and we can't miss the damn tram.

când afli, aproape din leagăn,
că fericirea e egală cu păcatul

și când până la douăzeci de ani
ți se tot spune asta,

spaima de fericire se instaurează
definitiv, mână-n mână
cu spaima de păcat.

din clipa aceea greșești tot mai des.
nu că ai vrea să fii mai fericit,
ci pentru că, străduindu-te să fii mai puțin fericit,
devii tot mai păcătos.

e drept însă, acest păcat care te face
de la zi la zi mai neînsemnat și mai
doldora de nefericire,
după ce te umilește treizeci-patruzeci de ani,
s-ar putea să-ți dea o mână de ajutor,

when you're barely out of the cradle and they tell you
that happiness is sin

and when they keep telling you that
till you turn twenty,

fear of happiness
becomes one and the same with
fear of sin.

from there on, you make one mistake after another:
not because you want to be happier,
but because, as you strive to be less happy,
you become more and more sinful.

that sin will make you
more insignificant and
unhappy with each passing day,
humiliating you for thirty or forty years,
after which it might lend you a helping hand,

însă nu ca să te salveze:

oricând ești pe cale să devii fericit,
știi că nu-i bine să ți se întâmple asta
ca să nu-ți distrugi adevărata fericire –
aceea de a fi un păcătos
care-și poate controla păcatul

și care l-ar putea chiar și vinde acum,
pentru că o groază de fericiți care nu l-au
avut niciodată vor să cumpere,
arși de amărăciunea că fără el
adevărata fericire nu există.

acesta e al doilea motiv
pentru care oamenii se roagă.

but it won't be to save you:

whenever you are about to be happy,
you remember that it is not a good thing,
in reality, it will deprive you of true happiness –
the happiness to know that you are a sinner
who can master sin,

and could even sell that sin now,
when a multitude of happy people have never
had it and want to buy some,
consumed by the grief that without sin
there is no true happiness.

this is the second reason
people pray.

Floarea Țuțuianu

Era în copilărie, de ziua mea, când am primit cadou o carte de povești cu ilustrații color.

Imaginile erau cele care m-au bucurat cel mai tare. Am început să desenez după ilustrațiile cărții.

Astfel că, la început a fost desenul...

Când am învățat să citesc — am descoperit că acest lucru era cea mai mare plăcere. Eram fascinată de litere, de cuvinte, de propoziții, de fraze, de felul în care se crea povestea sub ochii mei.

Nu am crezut niciodată că voi scrie poezie (mai degrabă proză). Poate de aceea s-a întâmplat atât de târziu. Am trecut pubertatea și prima tinerețe fără frisoane lirice.

Dar când a fost să fie — a fost.

Scriu despre mine, deoarece pe mine mă cunosc cel mai bine. Și în poemele mele se pot regăsi și alte femei... așa cum eu

As a child, I was given a fairy-tale book with colourful pictures as a gift on my birthday.

I loved those images. I began drawing from those.

To me, drawing was the beginning of it all...

When I learned how to read, books became my favourites. Letters, sentences fascinated me: I was bewitched by the stories that came to life while I was reading.

I never thought I would end up writing verse — fiction seemed right for me. Maybe that was the reason poetry found me so late. During puberty and early youth, I was not visited by the muse.

I write about myself because this is what I know best.

Many women will find themselves in my lines... as I found myself in the poems written by Sappho, Emily, Sylvia, Anne

m-am regăsit în poemele lui Sappho, Emily, Sylvia, Anne sau Wisława.

Uneori, trebuie să transpun idei în pictură și imagini în poezie. Asta sunt eu: între și între.

"O *mantis religiosa* cripto-romantică" – cu Kierkegaard pe genunchi.

and Wisława.

I find that my ideas translate into my paintings and images into my poems. I am always in between.

"A crypto-romantic *mantis religiosa*" – with Kierkegaard on my lap.

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

59

Oglinda
Traversarea realității
Duminica fără sfârșit
Cartea vieții
Până la capătul lumii

Mirror	p. 60
Crossing reality	p. 61
Endless Sunday	p. 63
The book of life	p. 64
To the end of the world	p. 65

Oglinda

Oglinda aceasta nu mă mai recunoaște
râde cu un râs care nu e al meu

De câte ori gâtul însetat simte ca
imperios necesară prezența unei funii
încă o zi cu soare vine să pună
capăt întâmplării
(de fiecare dată amânată pentru o zi
cu miros de câine ud)
În zilele când plouă mărunț
pentru că sunt mai tristă
mă și vând mai scump
Suavă și gânditoare ca o trestie
am scris (de bine de rău) un poem
cu limita de vârstă depășită

Oglinda aceasta râde cu un râs
care nu e al meu

Mirror

This mirror no longer recognises me
its laughter is not mine

Whenever my thirsty throat needs
a rope around the neck
another sunny day comes
to postpone the incident
(every time it is rescheduled for another day
a day that smells like a wet dog)
On drizzling days
I am sad
and I sell myself at a higher price
Suave and thoughtful like a reed
I have written a poem (more or less)
older than the age limit

This mirror's laughter
is not mine

Traversarea realității

E luni, de la chioșcul din colț
cu un corn și un nou poet sub braț
îmi încep odiseea mea dublin-iană

Astăzi las urme-n asfalt

E ziua în care îmi plimb
chipul prin vitrinele orașului
(se uită la mine tresare)
E ziua în care eu și cu mine
luăm masa-mpreună-n oraș (în picioare)

Car după mine un vers (s-a născut în metrou)
Îngeri cu nimb de aurolac s-au rugat pentru noi
Grijulie cum sunt
îl trec în vârful buzelor strada
O mașină frânează realitatea
lângă picioarele mele visătoare

Crossing reality

On Monday, at the kiosk on the corner,
I begin my Dublin odyssey
with a bagel and another poet's book under my arm

I'm leaving behind footprints in the asphalt today

This is the day when my face walks
past shopwindows
(and sees me there with a sudden surprise)
This is the day when I dine out
(standing) with myself

I am holding a poetry line (born in the subway)
Angels with glue-sniffing guttersnipes' halos have prayed for us
Carefully I cross the street
carrying that line on the tip of my tongue
A driver brakes reality
at my dreaming feet

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

62

„Hei tu, poetă mensuală
cu iluzia despicață la spate
mersul pe tocuri ca și mersul pe ape”

‘Hey, you, mensual poet
wearing an illusion split at the back
and high-heeled shoes slipping off the track’

Duminica fără sfârșit

Așezată între fereastră și zid
în bătaia luminii
în această duminică fără sfârșit
dau din mine afară
tot ce-i bun tot ce-i rău

Astăzi mă calc în picioare
ce-am avut de trăit – am trăit
ce-am avut de pierdut – am pierdut

Astăzi îmi ling rănilor – rimele
Ziua-ntreagă voi susține cu privirea un vers
până când obosiți ne vom prăbuși amândoi

În această duminică fără sfârșit
în bătaia luminii

așezată la zid

Endless Sunday

Placed between window and wall
bathing in light
on this endless Sunday
I throw up
both good and bad

I am treading over my own body today
I have lived a life
I have lost what there was to lose

I am licking my wounds – my rhymes – today
All day I will do nothing but lift a verse with my eyes
till we are both exhausted and collapse

On this endless Sunday
in the moonlight

my back against the wall

Cartea vieții

Trebuie să dorm
Numai în somn mi se dă versul pe care
să-l scriu

Între noi doi stă o carte
(înaintăm în ea în timp ce trăim)
Filele ei foșnesc precum pielea mea
când buzele tale învață pe ea să citească

E vie îți spun:
(toate cuvintele ei trăiesc într-o limbă ascunsă)
Dacă-ți pui urechea pe ea
duhul apa și sângele încep să vorbească

Este o carte trăită din plin precum a fost scris:
într-o viață citită pe nerăsuflăte

The book of life

I must fall asleep
The verse I need to write is given to me only
when I am asleep

There is a book between our two bodies
(we cross it as we live our lives)
Its pages rustle like my skin
when your lips touch it and they learn how to read

It is alive, I'm telling you
(all its words inhabit a coded language)
If you press your ear against it
the spirit the water and the blood start talking

It was the fate of this book to be lived fully
during a life read breathlessly

Până la capătul lumii

Sunt zile în care
mă simt foarte aproape de mine
Pot să mă privesc în ochi
să-mi mângâi ridurile ca și cum
ar face parte din mine
Chiar ajungem la o înțelegere
între mine și mine să ne mai dăm o șansă
— să o luăm de la capăt
Începem cu sărbătorile de iarnă
când punem singurătății ghirlande
Poemul dezlânat și-nvechit miroase a molii
— ca un șal vechi prăfuit aruncat pe fotolii

„Mais où sont les neiges d'antan?”

când desculță cu sandalele-n mână
eram gata să urmez poemul până la capătul lumii
pentru-un singur cuvânt

To the end of the world

On some days
I feel so close to myself that
I stare myself in the eye
and stroke my wrinkles as if
they were part of me
Me and myself even agree
to give each other another chance
— start anew
We must begin with winter holidays
when we adorn solitude with wreaths
The long-winded, old-fashioned poem is full of moths
— like old, dusty shawls spread over armchairs

‘Mais où sont les neiges d’antan?’

when, barefoot with my sandals in my hands,
I was eager to follow the poem to the end of the world
for the sake of just one word

Five Romanian Poets / Cinci poeți români

Parallel Texts. Ediție bilingvă

Translated into English by **Lidia Vianu**

66

MINISTERUL CULTURII ȘI
IDENTITĂȚII NAȚIONALE

HEADSOME
COMMUNICATION

Contemporary Literature Press

Bucharest University

The Online Literature Publishing House
of the University of Bucharest

A Manual for the Advanced Study of *Finnegans Wake* in One Hundred and Thirty Volumes

Totalling 31,802 pages

by C. George Sandulescu and Lidia Vianu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

You can download our books for free,
including the full text of *Finnegans Wake* line-numbered, at
<http://editura.mttlc.ro/>, <http://sandulescu.perso.monaco.mc/>

Holograph list of the
40 languages
used by James Joyce
in writing *Finnegans Wake*

Director
Lidia Vianu

Executive Advisor
C. George Sandulescu

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<http://editura.mttlc.ro>

The University of Bucharest. 2020